

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 21Ek/2434/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121418357
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Zdechovanová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6121418357.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Berry Slovakia s.r.o., so sídlom Okočská 74, 932 01 Veľký Meder, IČO: 36 690 929, právne zastúp.: DLA PIPER WEISS-TESSBACH Rechtsanwälte GmbH, organizačná zložka, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava - Staré Mesto 811 09, IČO: 31 782 574, proti povinnému: AVANS s.r.o., so sídlom Holubyho 1, 811 03 Bratislava, IČO: 31 318 967, právne zastúp.: JUDr. Róbert Šimko, advokátska kancelária so sídlom Gr?sslingová 56, 811 09 Bratislava, o vymoženie 47.305,45 Eur s príslušenstvom, vykonávanej súdnym exekútorom: JUDr. Oľga Reháková, so sídlom exekútorského úradu Kominárska (budova DOPRAVOPROJEKT), 83104 Bratislava pod sp.zn. 329EX 392/21, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Ek/2434/2021 zo dňa 02. 03. 2022, takto

rozhodol:

- I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Ek/2434/2021 zo dňa 02. 03. 2022 **z a m i e t a**.
- II. Oprávnený **n e m á** nárok na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Ek/2434/2021 zo dňa 02. 03. 2022.
- III. Oprávnený **j e p o v i n n ý** nahradiť povinnému trovy právneho zastúpenia v súvislosti s vyjadrením k sťažnosti vo výške 271,38 Eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Ek/2434/2021 zo dňa 02.03.2023 vyššia súdna úradníčka rozhodla vo výroku I. o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), vo výroku II. uložila oprávnenému (pred zmenou obchodného mena označenému ako RPC Bramlage Veľký Meder s.r.o.) povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia a vo výroku III. uložila oprávnenému povinnosť nahradiť povinnému trovy právneho zastúpenia v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 541,23 Eur, taktiež do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo vydanom rozhodnutí poukázala na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 27R/2/2019 zo dňa 27.01.2020, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 24/2020 zo dňa 05.02.2020, príslušný súd rozhodol o povolení reštrukturalizácie dlžníka – povinného s tým, že následne bola reštrukturalizácia povinného uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 27R/2/2019 zo dňa 03.08.2020, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 153/2020 zo dňa 10.08.2020 ukončená po potvrdení reštrukturalizačného plánu. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie 47.305,45 Eur s príslušenstvom dňa 12.07.2021, a to na podklade exekučného titulu - uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 30Cb/138/2009 zo dňa 28.5.2020, vykonateľného dňa 29.6.2021 (ďalej len „exekučný titul“). Poverením zo dňa 03.08.2021 poveril Okresný súd Banská Bystrica vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Oľgu Rehákovú, so sídlom exekútorského úradu v Bratislave, ktorý vedie vec pod sp.zn. 329EX392/21. Vyššia

súdna úradníčka v uznesení z 02.03.2022 konštatovala, že pohľadávka oprávneného uplatňovaná v tomto exekučnom konaní vznikla dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1Cob/23/2018-1181 zo dňa 25.06.2019 (t.j. dňom 28.06.2019), kedy odvolací súd vyslovil, že žalobca (v exekúcii oprávnený) má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému (t.j. povinnému) v rozsahu 100%. Uvedeným momentom právoplatnosti tohto rozsudku teda došlo k vzniku pohľadávky uplatňovanej v tomto exekučnom konaní, z čoho vyplýva, že sa tak stalo ešte pred začatím reštrukturalizačného konania (17.01.2020). Uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 30Cb/138/2009 zo dňa 28.05.2020 bolo na podklade meritórneho rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, rozhodnuté len o výške náhrady trov konania, nie o samotnom základe pohľadávky. V zmysle zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZKR“) ide preto o pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou. Uvedeného si je vedomý aj oprávnený, ktorý si pohľadávku v reštrukturalizácii aj prihlásil, a to prihláškou zo dňa 04.03.2020, preto v zmysle ust. § 114 ods. 1 písm. b) ZKR ide o skutočnosť, ktorá ex lege vylučuje možnosť začatia exekučného konania na majetok patriaci povinnému. Vedenie exekučného konania na podklade návrhu oprávneného je teda v rozpore s právnou úpravou, nakoľko eventuálny nárok - pohľadávka oprávneného bola v zmysle § 138 ods. 2 ZKR odpustená a teda zanikla. Vyššia súdna úradníčka v odôvodnení uznesenia poukázala na Civilný sporový poriadok, v intenciách ktorého má konštitutívny charakter rozhodovania o trovách konania len výrok o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP. Týmto výrokom sa konštituuje, ktorá strana má nárok na náhradu trov konania, v akom pomere má nárok na náhradu trov konania, alebo že takýto nárok na náhradu trov konania vôbec nemá. Po právoplatnosti tohto výroku je tak definitívne dané, kto (z hľadiska toho, ktorá strana) a či vôbec bude mať nárok na náhradu trov konania. Po právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, tak strana, ktorej sa predmetná povinnosť ukladá, definitívne vie, že bude musieť znášať povinnosť nahradiť trovy, a následne už len bude očakávať rozhodnutie o tom, v akej výške. Na uvedenej skutočnosti nič nemení, že exekučný titul priložený k návrhu na vykonanie exekúcie nadobudol formálnu právoplatnosť a vykonateľnosť neskôr, podstatný je v tomto prípade vznik pohľadávky. V danom prípade začalo reštrukturalizačné konanie dňom 17.01.2020, t. j. začalo v časovom období po vzniku nároku (28.06.2019) vymáhaného v tomto exekučnom konaní. Vymáhaný nárok nepredstavuje ani prednostnú pohľadávku podľa citovaného § 120 ods. 2 ZKR, nakoľko preukázateľne nevznikol oprávnenému počas reštrukturalizačného konania, ale ešte pred jeho začatím, a nie je ani pracovnoprávnym nárokom, na ktorý vznikol nárok za obdobie kalendárneho mesiaca (január 2020). Uznesením Okresného súdu Bratislava I., sp. zn. 27R/2/2019 účinným dňa 06.02.2020 bola reštrukturalizácia povolená a veritelia povinného boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Oprávnený si predmetnú pohľadávku prihlásil v súlade s § 114 ods. 1 písm. b) ZKR. Skutočnosťou rozhodujúcou pre zánik práva vymáhať nárok oprávneným v exekučnom konaní bolo potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom, uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 27R/2/2019 účinným odo dňa 11.08.2020. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospela vyššia súdna úradníčka k záveru, že existujú iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, preto v súlade s ustanovením § 61k ods. 1 písm. d) v spojení s § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku, exekúciu zastavila, pričom zároveň rozhodla aj o náhrade trov exekúcie vrátane určenia ich výšky.

2. Proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky podal v zákonom stanovenej lehote oprávnený sťažnosť, ktorej hlavným argumentom je nedostatočné odôvodnenie vydaného uznesenia. Súd svoje odôvodnenie podľa názoru oprávneného v podstate obmedzil na popis obsahu spisu a tvrdení účastníkov, pričom len v krátkosti v bodoch 29 a 30 odôvodnenia predostrel argumentáciu vo vzťahu k zastaveniu exekúcie a jej právnemu dôvodu. Ústavnoprávna povinnosť súdu dostatočne odôvodniť súdne rozhodnutie vyplýva z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z Ústavy SR, Listiny základných práv a slobôd, ako aj z Civilného sporového poriadku. Uznesenie súdu v danom prípade nenapĺňa predpoklady, ktoré kladie na odôvodnenie zákonodarca v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie uznesenia nezodpovedá požiadavke preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí a navyše je aj rozporné. Súd je povinný vyrovnať sa s argumentmi účastníkov konania, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci (a to vrátane ústavnoprávných argumentov), teda uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Takéto úvahy v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentujú. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie namietal, že v exekučnom konaní nie je možné skúmať námietky týkajúce sa existencie exekučného titulu (t. j. rozhodnutia vo veci), keďže tie môžu byť predmetom konania vo veci samej. Na to, aby zánik vymáhaného nároku bol relevantným dôvodom pre zastavenie exekučného konania, je potrebné, aby nastal až po vzniku exekučného titulu, t.j. po jeho vydaní, v opačnom prípade by takúto skutočnosť mohol povinný namietat

len v základnom konaní. Vyšší súdny úradník ponechal tieto námietky oprávneného bez povšimnutia a v odôvodnení uznesenia ani neuviedol ako sa s nimi vysporiadal. Pokiaľ ide o vymáhateľnosť pohľadávky oprávneného, podľa právneho názoru oprávneného nemožno nárok stotožňovať so subjektívnym právom, prípadne ho považovať za subjektívne právo tak, ako to naznačil exekučný súd. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo 109/2018, v zmysle ktorého „sa náhrada trov konania stáva „vymáhateľnou pohľadávkou“ momentom, keď došlo k právoplatnému rozhodnutiu o náhrade trov konania, pretože až týmto momentom vznikla na strane veriteľa (spravidla na strane sporu, ktorá bola v spore úspešná) pohľadávka a na strane dlžníka (spravidla na strane sporu, ktorá bola v spore neúspešná) dlh. Do doby, pokiaľ nebolo o náhrade trov konania právoplatne rozhodnuté, nemožno hovoriť o existencii pohľadávky z titulu náhrady trov konania, a to ani v prípade, ak v spore už došlo k právoplatnému meritórnemu rozhodnutiu, avšak bez právoplatného rozhodnutia o náhrade trov konania.“ Okamihom, kedy sa pohľadávka oprávneného stala vymáhateľnou je moment, keď došlo k právoplatnosti rozhodnutia o náhrade trov konania a ich výške. Exekučný titul, ktorý je predmetom tohto exekučného konania, nadobudol právoplatnosť dňa 23.06.2021 a vykonateľnosť dňa 29.06.2021, teda po skončení reštrukturalizácie povinného. Predtým síce nárok na náhradu trov konania existoval, ale neexistovalo subjektívne vymáhateľné právo a pohľadávka nebola ani splatnou. Oprávnený si síce pohľadávku prihlásil prihláškou do reštrukturalizácie, ale jednalo sa o pohľadávku, ktorá nemala charakter vymáhateľného nároku. Jej podstatou nebola je vynútitelnosť proti vôli povinného subjektu ale mala len charakter nároku. Na základe uvedeného je podľa názoru oprávneného zrejme, že neboli splnené podmienky na zastavenie exekúcie, pričom oprávnený v podanej sťažnosti namieta aj správnosť výrokov napadnutého uznesenia o trovách konania. Oprávnený je toho názoru, že povinný nemá nárok na náhradu trov exekúcie, keďže oprávnený nespôsobil a ani by nezavinil jej zastavenie. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého súd zamietne návrh na vykonanie exekúcie ešte pred vydaním poverenia, pokiaľ má za to, že pre vydanie poverenia súdnemu exekútorovi nie sú splnené zákonné podmienky. Zdôraznil, že skutkové okolnosti veci sa po podaní návrhu na zastavenie exekúcie vôbec nezmenili, inak povedané, súd najskôr s exekúciou „súhlasil“ a potom si to „rozmyslel“ a s exekúciou „nesúhlasil“ a tak ju zastavil. Za takejto situácie oprávnený nevidí dôvod na to, aby mal znášať trovy exekúcie. S poukazom na uvedené skutočnosti oprávnený navrhol, aby sudca napadnuté uznesenie zmenil a návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol.

3. Povinný sa k sťažnosti oprávneného vyjadril v tom zmysle, že je nedôvodná a ako takú je potrebné ju zamietnuť. Mal za to, že napadnuté uznesenie je náležité a presvedčivo odôvodnené, keď vyšší súdny úradník sa v odôvodnení uznesenia zameril na podstatné skutočnosti a relevantné argumenty oprávneného a povinného, dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie o zastavení exekúcie ako aj o náhrade trov exekúcie. K tvrdeniam oprávneného, že v exekučnom konaní nie je možné skúmať námietky týkajúce sa existencie exekučného titulu (t. j. rozhodnutia vo veci), keďže tie môžu byť predmetom konania vo veci samej, povinný uviedol, že takáto argumentácia je scestná a bezpredmetná. Povinný nikdy nespochybňoval vecnú správnosť exekučného titulu, ani existenciu judikovanej pohľadávky. Návrh na zastavenie exekúcie nebol zo strany povinného podaný z dôvodu, že by popieral existenciu exekučne vymáhanej pohľadávky, ani exekučný titul a ním osvedčený právny stav v čase jeho vydania. Dodal, že polemika ohľadom pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, ktorej sa oprávnený venuje v podanej sťažnosti, nijako nesúvisí s momentom vzniku pohľadávky na náhradu trov konania z pohľadu naplnenia dôvodov uvedených v § 61k ods. 1 písm. a), d) Exekučného poriadku. Povinný navyše už v podanom návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na ustanovenie § 120 ods. 2 tretia veta zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého „vznikom pohľadávky zo súkromnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih vzniku práva na plnenie podľa § 488 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, či už nastal čas plnenia“. Je preto zrejme, že exekučne vymáhaná pohľadávka oprávneného vznikla ešte pred začatím reštrukturalizácie povinného, čo aj súd v napadnutom uznesení správne konštatoval. Táto skutočnosť zároveň v zmysle § 114 ods. 1 písm. b) ZKR ex lege vylučuje možnosť exekučného konania na majetok patriaci povinnému. Vo vzťahu k trovám konania mal povinný za to, že súd správne zaviazal oprávneného na náhradu trov exekúcie a právneho zastúpenia, čo v napadnutom uznesení aj riadne odôvodnil. Poukázal na to, že oprávnený bol pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie právne zastúpený odborne kvalifikovaným právnym zástupcom, pričom je týmto právnym zástupcom zastúpený aj naďalej. Vzhľadom na takéto kvalifikované právne zastúpenie si oprávnený musel byť vedomý existencie viacerých zákonom upravených významných právnych skutočností brániacich exekučnej vymáhateľnosti pohľadávky, na základe ktorých súd exekúciu uznesením zastavil. Povinný bol bez

akéhokolvek svojho zavinenia nútený brániť sa nezákonne vedenej exekúcii a v dôsledku takto vynútenej procesnej obrany vznikli povinnému proti jeho vôli náklady v podobe s tým spojených trov exekučného konania. Na základe vyššie uvedeného povinný navrhol, aby súd sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Podľa § 113 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), o začatí reštrukturalizačného konania súd vydá uznesenie, ktoré bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku; zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku sa začína reštrukturalizačné konanie. Iné rozhodnutia alebo písomnosti súdu vydané pred začatím reštrukturalizačného konania sa v Obchodnom vestníku nezverejňujú.

11. Podľa § 114 ods. 1 písm. b ZKR, pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú.

12. Podľa § 118 ods. 3 prvej vety ZKR, povolením reštrukturalizácie sa konania prerušené podľa § 114 ods. 1 písm. b) zastavujú.

13. Podľa § 118 ods. 1 ZKR, povolením reštrukturalizácie sa začína reštrukturalizácia. Reštrukturalizácia sa považuje za povolenú zverejnením uznesenia o povolení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku.

14. Podľa § 113 ods. 3 prvej vety ZKR, o začatí reštrukturalizačného konania súd vydá uznesenie, ktoré bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku; zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku sa začína reštrukturalizačné konanie.

15. Podľa § 114 ods. 1 písm. b) ZKR, začatie reštrukturalizačného konania má tieto účinky: pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú.

16. Podľa § 118 ods. 3 prvej vety ZKR, povolením reštrukturalizácie sa konania prerušené podľa § 114 ods. 1 písm. b) zastavujú.

17. Podľa § 199 ods. 9 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, za deň doručenia súdneho rozhodnutia alebo inej písomnosti sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku. Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku.

18. Podľa § 120 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká.

19. Podľa § 120 ods. 2 ZKR, pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, pracovnoprávne nároky, na ktoré nárok vznikol za obdobie kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k začatiu reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou (ďalej len „prednostné pohľadávky“). Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia. Vznikom pohľadávky zo súkromnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih vzniku práva na plnenie podľa § 488 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, či už nastal čas plnenia. Vznikom pohľadávky z verejnoprávneho vzťahu sa rozumie okamih, keď dlžník bol prvýkrát oprávnený plniť takúto pohľadávku.

20. Podľa § 155 ods. 2 ZKR, zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou.

21. Súd prvej inštancie (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 a 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť nebola podaná dôvodne, a preto ju zamietol.

22. Podstatou prejednávanej exekučnej veci je skutočnosť, že po právoplatnosti uznesenia, ktorým bolo v základnom konaní rozhodnuté o nároku oprávneného na náhradu trov konania proti povinnému, avšak ešte pred vydaním uznesenia o výške trov (t.j. pred vydaním exekučného titulu), bola vo vzťahu k majetku povinného povolená reštrukturalizácia. Predmetom skúmania vyššieho súdneho úradníka sa stalo posúdenie, či pohľadávka oprávneného na náhradu vyčíslených trov konania (ne)podlieha reštrukturalizácii povinného, a teda či ide o dôvod, pre ktorý je potrebné exekúciu zastaviť. Je potrebné zdôrazniť, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR je „exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, teda nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.“ (napr. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 384/2009 zo dňa 09.12.2009 alebo sp. zn. I. ÚS 456/2011 zo dňa 23.11.2011). Zastavenie exekúcie tak predstavuje nápravu pochybenia, ktoré vzniklo nesprávnym posúdením návrhu na vykonanie exekúcie.

23. Po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia musí sťažnostný súd konštatovať jeho vecnú správnosť, a teda že vyššia súdna úradníčka dostatočne a správne zistila skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobila aj správny právny záver a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnila. Sťažnostný súd tak poukazuje na znenie ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Zároveň, treba zdôrazniť, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného

procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

24. Na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky súd prvej inštancie dopĺňa, že k otázke vzniku pohľadávky na náhradu trov konania sa vyjadril už Ústavný súd SR, a to nielen v náleze sp. zn. IV. ÚS 186/2021 zo dňa 13.07. 2021, ale aj v ďalších svojich rozhodnutiach, pričom ostatným takým rozhodnutím je nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 454/2021 zo dňa 03.03.2022, v ktorom sa Ústavný súd zaoberal pomerne široko a komplexne a v rámci rozhodnutia komparoval aj viaceré svoje iné rozhodnutia. Ústavný súd SR tu dospel k jednoznačnému záveru, že existencia pohľadávky na náhradu trov konania je založená už súdnym rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania (rozhodnutím v 1. fáze rozhodovania o náhrade trov konania) a nie až rozhodnutím o výške tejto náhrady (rozhodnutím v 2. fáze rozhodovania o náhrade trov konania). Pokiaľ teda o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté pred rozhodujúcim dňom (t.j. pred mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz) – uvedený prípad sa týkal oddĺženia povinného (pozn. sudcu), v dôsledku oddĺženia oprávnený stratil možnosť nárokovať si právo iným spôsobom než prihláškou do konkurzu. Ústavný súd v spomínanom náleze uznal, že „existencia uznesenia o výške trov konania je esenciálna z hľadiska možnosti jeho núteného výkonu v exekučnom konaní, kde slúži ako exekučný titul, tak ako na to poukazoval i okresný súd. Avšak na tento aspekt nemožno nahliadať izolovane, ak do hry vstupuje konkurzné konanie. Zákon o konkurze je rovnocenným predpisom k Civilnému sporovému poriadku, a preto v prípadoch, keď právny subjekt podlieha konkurznému, reštrukturalizačnému či oddľžovaciemu režimu, je potrebné vziať do úvahy účel a špecifiká týchto konaní. Komentáre k zákonným predpisom, na ktoré poukazuje okresný súd, nemôžu pamätať na všetky tieto súvislosti a situácie, ktoré so sebou prináša aplikačná prax. Účelom konkurzného konania je konsolidácia dlhov úpadcu vzniknutých do určitého časového momentu, a to v zásade bez splnenia podmienky, aby pohľadávky vzniknuté pred rozhodujúcim dňom boli judikované, čo sa týka ich výšky. Prihliadnuc na tento významný aspekt, je možné akceptovať názor, že nárok na náhradu trov konania konštituovaný meritórnym súdnym rozhodnutím (čo sa týka základu) je možné prihlásiť do konkurzu aj bez existencie rozhodnutia o výške trov konania. To platí v prípade, ak nárok na náhradu trov konania vznikol pred tzv. rozhodujúcim dňom, čo znamená, že rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania nadobudlo právoplatnosť pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (IV. ÚS 186/2021), čo bol aj prípad sťažovateľa.“ „Pokiaľ samotný základ práva prichádza o uplatniteľnosť, neskoršie vydanie uznesenia o výške trov konania na uvedenom nič nemení, pretože strata nároku sa dotýka celého práva bez ohľadu na výšku. (I. ÚS 454/2021)“. Súd prvej inštancie má za to, že citovaný výklad rozhodnutia Ústavného súdu SR je nepochybne možné aplikovať aj na situáciu, kedy na majetok povinného nie je vyhlásený konkurz, ale dôjde k povoleniu reštrukturalizácie. Spoločným znakom konkurzného a reštrukturalizačného konania je totiž poskytnúť dlžníkovi ochranu pred veriteľmi, pričom ide najmä o nepripustenie exekúcie. Výhodou reštrukturalizácie je, že po úspešnom schválení reštrukturalizačného plánu dlžníkovi zanikajú staré záväzky a dáva sa mu možnosť úspešne pokračovať v podnikateľských aktivitách. Na rozdiel od likvidačného konkurzu reštrukturalizácia zabezpečuje zachovanie ekonomickej samostatnosti a právnej subjektivity dlžníka, dosiahnutie ekonomickeho ozdravenia, zachovanie pracovných miest a pod.

25. V prejednávanej veci nebolo sporné, že exekučné konanie v danom prípade začalo dorúčením návrhu na vykonanie exekúcie dňa 12.07.2021, pričom oprávnený sa voči povinnému domáhal vykonania exekúcie pre vymoženie peňažného plnenia na základe exekučného titulu – uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 30Cb/138/2009 zo dňa 28.5.2020, ktoré sa stalo právoplatným dňa 23.06.2021 a vykonateľným dňa 29.06.2021. Ako z obsahu predloženého exekučného titulu vyplýva, exekučným titulom bolo rozhodnuté o výške trov (základného) konania, ktorých náhrada bola priznaná v prospech oprávneného rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 30Cb/138/2009-1088 zo 17.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1Cob/23/2018-1181 z 25.6.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.06.2019 a vykonateľnosť dňa 02.07.2019. V exekučnom konaní ďalej nebolo sporné zistenie, že reštrukturalizačné konanie voči povinnému bolo začaté uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 27R/2/2019 zo dňa 9.1.2020, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 10/2020 zo dňa 16.01.2020, následne bola uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 27R/2/2019 zo dňa 27.01.2020, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 24/2020 zo dňa 05.02.2020 povolená reštrukturalizácia povinného, pričom táto bola ukončená po schválení reštrukturalizačného plánu uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 27R/2/2019 zo dňa 03.08.2020 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 153/2020 zo dňa 10.08.2020.

26. V prvom rade možno uviesť, že začatie reštrukturalizácie predstavuje v zmysle § 114 ods. 1 písm. b) ZKR zákonnú prekážku vymáhania niektorých typov pohľadávok oprávneného v exekučnom konaní. Aj v nadväznosti na uvedené tak treba najskôr zdôrazniť, že vyššia súdna úradníčka neskúmala pohľadávku oprávneného ako takú (nevykonávala hmotnoprávny prieskum), ale skúmala, či v dôsledku začatia a následného povolenia reštrukturalizácie povinného možno pohľadávku oprávneného v exekúcii vymáhať. Na nevymáhateľnosť sa prihliada aj bez námietky v každom type súdneho konania, vrátane exekučného, pretože nevymáhateľnosť nastáva ex lege.

27. Reštrukturalizácia je osobitným druhom civilného konania, v ktorom si veritelia vymáhajú svoje pohľadávky, pričom slúži zároveň na ekonomické ozdravenie podnikateľských subjektov, ktorým umožňuje zbaviť sa časti dlhov. Aj v reštrukturalizácii si veriteľ musí uplatniť svoje právo, ak chce, aby bola jeho pohľadávka uspokojená. Právnym dôsledkom neuplatnenia pohľadávky je zánik nároku. Veriteľovi teda nezaniká právo, ale len nárok, teda možnosť vymáhať si pohľadávku voči dlžníkovi. K zániku nároku dochádza momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku (§ 155 ZKR). Účelom reštrukturalizácie je teda aj uspokojenie veriteľov v rozsahu, čase a spôsobom určeným v reštrukturalizačnom pláne. „Nové“ záväzky, ktoré vzniknú po schválení plánu, si veriteľ vymáhať môže. Je zároveň nesporné, že oprávnený si svoju pohľadávku voči povinnému v reštrukturalizácii aj prihlásil, a to prihláškou zo dňa 04.03.2020, v ktorej vyčíslil nárok na náhradu trov konania priznaných rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/23/2018-1181, zo dňa 25.06.2019 sumou 47.076,18 Eur. V dôsledku tohto je s poukazom na právnu úpravu ex lege vylúčená možnosť začatia exekučného konania na majetok patriaci povinnému. V nadväznosti na túto právnu úpravu vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení konštatovala, že v danom prípade začalo reštrukturalizačné konanie dňom 17.01.2020, t. j. začalo v časovom období po vzniku nároku (28.06.2019) vymáhaného v tomto exekučnom konaní. Vymáhaný nárok nepredstavuje ani prednostnú pohľadávku podľa § 120 ods. 2 ZKR, nakoľko preukázateľne nevznikol oprávnenému počas reštrukturalizačného konania, ale ešte pred jeho začatím, a nie je ani pracovnoprávnym nárokom, na ktorý vznikol nárok za obdobie kalendárneho mesiaca (január 2020), pričom ako moment vzniku vymáhanej pohľadávky treba ustáliť dátum právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 30Cb/138/2009 zo dňa 17.10.2017, v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, t.j. 28.06.2019. Uvedené oprávnený rozporoval, keď mal za to, že pohľadávka vymáhaná v tejto exekúcii vznikla až právoplatnosťou exekučného titulu (t.j. uznesenia o výške trov konania), a teda po skončení reštrukturalizácie, s čím však sťažnosť súd nemôže súhlasiť.

28. Pri posúdení vzniku pohľadávky sa súd prvej inštancie stotožňuje s názorom obsiahnutým v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 186/2021 zo dňa 13. 07. 2021: „Je nepochybné, že právo na náhradu trov sporového konania bolo konštituované na základe meritórneho rozsudku krajského súdu potvrdzujúceho rozsudok okresného súdu. Nasledujúcim uznesením vyššieho súdneho úradníka o určení výšky náhrady trov konania nebolo vytvorené nové právo na peňažné plnenie, ale bolo ustanovené, ktoré z vynaložených trov považuje okresný súd za účelne vynaložené v spore, a teda v akej výške je protistrana povinná refundovať trovy, ktoré už predtým vznikli sťažovateľke. Uvedené podporuje aj názor právnej vedy: „V intenciách Civilného sporového poriadku má konštitutívny charakter o trovách konania len výrok o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP. Týmto výrokom sa konštituuje, ktorá strana má nárok na náhradu trov konania, v akom pomere má nárok na náhradu trov konania, alebo že takýto nárok na náhradu trov konania vôbec nemá. Po právoplatnosti tohto výroku je tak definitívne dané, kto (z hľadiska toho, ktorá strana) a či vôbec bude mať nárok na náhradu trov konania. Po právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania, tak strana, ktorej sa predmetná povinnosť ukladá, definitívne vie, že bude musieť znášať povinnosť nahradiť trovy, a následne už len bude očakávať rozhodnutie o tom, v akej výške.“ (KOTRECOVÁ, A. Uznesenie v systéme súdnych rozhodnutí v civilnom procese. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2016, s. 64.). Ústavný súd uznáva, že existencia uznesenia o výške trov konania je esenciálna z hľadiska možnosti jeho núteného výkonu v exekučnom konaní, kde slúži ako exekučný titul. Nemožno však opomenúť ani účel konkurzného konania, ktorým je konsolidácia dlhov úpadcu vzniknutých do určitého časového momentu, a to v zásade bez splnenia podmienky, aby pohľadávky vzniknuté pred rozhodujúcim dňom boli judikované, čo sa týka ich výšky. Prihliadnuc na tento významný aspekt, je možné akceptovať názor, že nárok na náhradu trov konania konštituovaný meritórnym súdnym rozhodnutím (čo sa týka základu) je možné prihlásiť do konkurzu aj bez existencie rozhodnutia o výške trov konania. To platí v prípade, ak nárok na náhradu trov konania vznikol pred tzv. rozhodujúcim dňom, čo znamená, že rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania nadobudlo právoplatnosť pred kalendárnym

mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi.“ Vychádzajúc z uvedeného potom súd konštatuje, že pohľadávka oprávneného uplatnená návrhom na vykonanie exekúcie - trovy konania, ktoré boli oprávnenému neskôr priznané uznesením, vznikla právoplatnosťou výroku rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o ich nároku, a teda dňa 28. 06. 2019. To znamená, že pohľadávka oprávneného vyplývajúca mu z exekučného titulu je pohľadávkou, ktorú si oprávnený môže uspokojiť len prihláškou v rámci reštrukturalizácie. Keďže v súlade s citovaným ustanovením § 114 ods. 1 písm. b) ZKR nemožno pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú, neboli splnené podmienky, aby súd v prvom kroku vôbec vydal poverenie na vykonanie exekúcie, a teda vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení správne rozhodla, keď návrhu povinného na zastavenie exekúcie vyhovel a exekúciu v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) v spojení s § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku zastavila.

29. Ako už bolo uvedené vyššie, k otázke vzniku pohľadávky na náhradu trov konania sa vyjadril Ústavný súd SR naposledy v náleze sp. zn. I. ÚS 454/2021 zo dňa 03.03.2022, v ktorom dospel k jednoznačnému záveru, s ktorým sa stotožňuje i tento sťažnostný súd, že existencia pohľadávky na náhradu trov konania je založená už súdnym rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania a nie až rozhodnutím o výške tejto náhrady, ako tvrdil oprávnený. Pokiaľ teda o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté pred povolením reštrukturalizácie, v dôsledku následného schválenia reštrukturalizačného plánu oprávnený stratil možnosť nárokovať si právo iným spôsobom než prihláškou do reštrukturalizácie. Ústavný súd v spomínanom náleze uznal, že nárok na náhradu trov konania konštituovaný meritórnym súdnym rozhodnutím (čo sa týka základu) je možné prihlásiť do konkurzu (v našom prípade do reštrukturalizácie) aj bez existencie rozhodnutia o výške trov konania. Sťažnostný súd tak rovnako zdieľa názor, že pokiaľ oprávnený v čase povolenia reštrukturalizácie disponoval právoplatným rozhodnutím priznávajúcim mu nárok na náhradu trov konania, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, oprávnenému nič nebránilo v tom, aby túto svoju pohľadávku na náhradu trov uplatnil v reštrukturalizačnom konaní, čo v konečnom dôsledku aj urobil. Treba zdôrazniť, že iný právny záver by zvýhodnil veriteľa pohľadávky na náhradu trov konania oproti veriteľom, ktorých pohľadávky majú základ v hmotnom práve. Napriek tomu, že výška trov základného konania nebola určená súdnym rozhodnutím, nebolo by udržateľné, ak by pohľadávka na náhradu trov konania mala výhodnejšie postavenie ako iné pohľadávky majúce základ v hmotnom práve, a to len z dôvodu, že zákonodarca rozdelil rozhodovanie o náhrade trov konania na dve fázy.

30. Sťažnostný súd má za to, že sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššej súdnej úradníčky vychádza z rozhodovacej praxe najvyššej súdnej authority, ktorá je nielen rozhodovacou praxou aktuálnou, ale vzhľadom na jej vývoj aj rozhodovacou praxou stabilnou, pričom ani tento sťažnostný súd nemal dôvod sa od tejto rozhodovacej praxe odkloniť.

31. Na základe vyššie uvedeného tak súd prvej inštancie nemohol inak ako sťažnosť oprávneného podanú proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21Ek/2434/2021 zo dňa 02. 03. 2022 ako nedôvodnú zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko aj výroky II. a III. o trovách exekúcie nadväzujúce na výrok I. o zastavení exekúcie vychádzajú zo správneho právneho posúdenia.

32. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

33. Podľa § 200 prvej vety Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

34. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

36. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

37. Podľa § 199e prvej vety Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene.

38. Podľa § 13a ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: c) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

39. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

40. O trovách sťažnostného konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady úspechu v konaní. Má sa za to, že povinný bol v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie v celom rozsahu úspešný, preto má nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatnenie svojho práva. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trov, ktoré táto strana vynaložila v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. Povinný bol v tomto konaní úspešný, voči oprávnenému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov.

41. Povinný si vo vyjadrení k sťažnosti oprávneného zo dňa 28.04.2022 uplatnil nárok na náhradu vynaložených trov sťažnostného konania vo výške 541,23 Eur, za 1 úkon právnej služby pri tarifnej hodnote 47.305,45 Eur, so základnou sadzbou za jeden úkon právnej služby v sume 519,49 Eur (§10 ods. 1 vyhlášky), pre účely exekučného konania zníženej v zmysle § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky na jednu polovicu základnej sadzby, t.j. 259,75 Eur. Zároveň si uplatnil paušálnu náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné za 1 úkon vo výške 11,63 Eur (režijný paušál za r. 2022). Nakoľko trov právneho zastúpenia povinného boli uplatnené a vypočítané v súlade s vyhláškou, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd priznal povinnému náhradu trov sťažnostného konania v celkovej výške 271,38 Eur, ktorú je oprávnený povinný zaplatiť povinnému tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto uznesenia.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).

Proti tomuto uzneseniu dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

V Banskej Bystrici, 28. decembra 2023

JUDr. Katarína Zdechovanová
s u d k y ň a